

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně **A. Ch.**, zastoupené Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 2, Helénská 4/1799, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2014, č. j. 4 Az 21/2013 – 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci žalobkyně Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M. **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6.800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady tohoto právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 9. 2013, č. j. OAM-318/ZA-ZA06-K01-2011 nebyl žalobkyni (dále „stěžovatelka“) udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákon o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“). Stěžovatelka napadla toto rozhodnutí žalovaného žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“). Městský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl a žádnému z účastníků řízení nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Stěžejní byla v případě stěžovatelky otázka splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, konkrétně pro pronásledování z důvodu náboženství. Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka v Kazachstánu začala asi před šesti lety vyznávat tzv. „čistý islám“. Přibližně 1,5 roku před odjezdem stěžovatelky z vlasti se její víra upevnila a stěžovatelka začala nosit šátek. Od té doby začala mít problémy. Na vysoké škole, kde pracovala jako profesorka, na ni byl nejprve vyvíjen tlak, aby šátek nenosila. Následně ji vedoucí katedry informoval o tom, že bylo nařízeno vyhotovit seznam všech lektorů a studentů, kteří nosí šátek nebo plnovous. Seznam měl být předán službě státní bezpečnosti. Stěžovatelka přesto odmítla šátek sundat. Byla vyslýchána přímo na pracovišti lidmi z KNB. Poté jí nadřízený vyhrožoval propuštěním, postupně jí byla zkracována výplata, odebrána práce na projektech a nabídnuty pouze „obyčejné předměty“. Ukončila školní rok 2011 a po prázdninách jí nebyla prodloužena pracovní smlouva. Hledala jinou práci, ale v šátku ji nechtěli nikde zaměstnat. V září byla v jejím bytě provedena domovní prohlídka, v jejímž průběhu byla stěžovatelka také vyslýchána.

Stěžovatelka dospěla k závěru, že musí co nejdříve odejít. Prostřednictvím turistické agentury si obstarala dokumenty, vízum a letenku a odcestovala do České republiky.

Městský soud se ztotožnil s hodnocením věci žalovaným. Stěžovatelka vypověděla, že čistý islám praktikovala po dobu šesti let a teprve v posledním roce došlo k zásahům, které stěžovatelka vnímá jako diskriminaci. Nelze tedy hovořit o tom, že by diskriminační opatření vůči stěžovatce byla prováděna systematicky. Chování zaměstnavatele nelze podle soudu zahrnout pod diskriminaci ze strany státních orgánů. Soud přisvědčil žalovanému i v tom, že i ve vyspělých zemích jsou projevy náboženského vyznání zaměstnanců omezovány, pokud jde o oblékání na pracovišti.

Při posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu se městský soud rovněž ztotožnil s posouzením žalovaného, který nezjistil, že by po návratu do země původu mohla stěžovatelce hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ani mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Stěžovatelka disponuje platnými cestovními doklady. V případě neregistrace trvalého pobytu v Kazachstánu by byla vystavena pouze administrativnímu řízení.

Rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“). Vyslovila názor, že v jejím případě dosáhla diskriminační opatření vůči ní intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu a čl. 9 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu mezinárodní ochrany (dále „kvalifikační směrnice“). Stěžovatelka se domnívá, že v jejím případě došlo k pronásledování na kumulativním základě ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice. K tomu stěžovatelka dospívá na základě toho, že na ni byl nejprve vyvíjen tlak, aby se vzdala nošení šátku (projevu víry), následně byla přidána na seznam pro bezpečnostní službu, byla vyhozena ze zaměstnání a nakonec u ní byla provedena domovní prohlídka.

Podle názoru stěžovatelky městský soud pochybil, když dospěl k závěru, že nebyla pronásledována systematicky a že určité akty pronásledování není možno přičítat státu. K přičitatelnosti pronásledování státu podle judikatury Nejvyššího správního soudu postačí, není-li stát schopen poskytovat ochranu před pronásledováním. V případě stěžovatelky přitom ze shromážděných informací vyplývá, že stát diskriminační jednání vůči náboženským menšinám sám iniciuje. Omezování projevů víry stěžovatelky též nelze bagatelizovat tím, že obdobným omezením jsou vystaveni věřící i v demokratických zemích, neboť v těchto zemích nejsou věřící zapisováni na zvláštní seznamy a nekonají se u nich domovní prohlídky.

Podle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, není samotná registrace náboženských skupin bez dalšího pronásledováním, ale mohou jím být nezákonné postupy policie. V tomto rozhodnutí označil sice Nejvyšší správní soud za legitimní i domovní prohlídky s tím, že nedosahují intenzity pronásledování, v případě stěžovatelky je však situace jiná. Stěžovatelka nebyla členkou žádné formální církve a nemohla se tak dopustit porušení zákona o registraci. Stěžovatelka zdůraznila judikaturu Soudního dvora EU (rozsudky ze dne 5. 9. 2012, sp. zn. C-71/11 a C-99/11), podle které nelze od žadatele očekávat, že se projevů náboženství vzdá.

Ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu stěžovatelka namítá, že podle informací rekapitulovaných v průběhu správního řízení i v rozsudku městského soudu mohou mít při návratu do vlasti problémy osoby, které nemají registrováno trvalé bydliště. Stěžovatelka tvrdila, že tak tomu může být i v jejím případě. Správní orgán sice toto její tvrzení

pokračování

odmítl s tím, že může při registraci trvalého pobytu využít pomoci svých příbuzných ve vlasti, ale neprokázal, zda je taková možnost k dispozici. Navíc zvýšený zájem úřadů o stěžovatelku by mohl být dán i předchozím zájmem bezpečnostních složek o její osobu.

Stěžovatelka rovněž namítla, že správní orgán v řízení nepřihlédl k žádnému z důkazů, které navrhla. Všechny podklady označil za irelevantní, neboť se nevztahovaly přímo ke stěžovatelce. Takový postup považuje za zásadní vadu dokazování a porušení rovnosti stran.

Jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že městský soud v řízení pochybil natolik, že to mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Městský soud podle stěžovatelky nerespektoval ustálenou soudní judikaturu a hrubě pochybil při výkladu hmotného a procesního práva, a to konkrétně při aplikaci pojmu „*odůvodněný strach z pronásledování*“. Závěrem stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného rozsudku městského soudu a současně též zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Ve svém vyjádření popřel oprávněnost stížnostních námitek. Poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 1 Azs 40/2007. Podle nich je pro účely azylového řízení třeba vždy pečlivě posuzovat, zda konkrétní formy negativních reakcí žadatelova okolí dosáhly jednotlivě či ve svém souhrnu (kumulativně) takové intenzity, aby je bylo možno považovat za opatření působící psychický nátlak ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu (dnes jde o ustanovení § 2 odst. 8 citovaného zákona). Podle závěrů citovaného judikátu nepostačí, pokud půjde o pouhou sérii ústrků, byť v jednotlivých případech i dosti intenzivních, pokud tyto ústrky ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematickosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu života a berou životní perspektivu a vyvolají u ní silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Podle žalovaného propuštění ze zaměstnání a následné dva výsledky a vykonání domovní prohlídky nedosahuje ve svém celku takové intenzity a systematickosti, aby bylo možné je pod pojem pronásledování podřadit. Stěžovatelka nebyla členkou žádné náboženské skupiny, nebyla trestně stíhána a nebyla vystavena opakovanému intenzivnímu cílenému jednání ze strany státních orgánů, které by bylo možné považovat za pronásledování.

Žalovaný připomněl, že omezení pro oblékání na pracovišti platí i v některých demokratických zemích. Dále uvedl, že popis průběhu domovní prohlídky zněl v určitých bodech nevěrohodně. Podle názoru žalovaného si stěžovatelka svůj azylový příběh upravovala a přizpůsobovala tak, aby se co nejvíce přibližoval realitám v zemi původu a zákonným důvodům pro udělení azylu.

K namítanému nesprávnému posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že stěžovatelka opustila Kazachstán legálně s vlastním cestovním pasem, z čehož lze dovodit, že o ni státní orgány v zemi původu nemají zájem. K namítané vadě dokazování uvedl, že pro řádně zdůvodněné rozhodnutí opatřil dostatek aktuálních informací z nezávislých zdrojů, zatímco stěžovatelkou předložené články a informace nebylo možné vztáhnout k její individuální situaci.

Stěžovatelka podala k vyjádření žalovaného repliku, kde opět poukázala na irelevantnost toho, zda se případnému postihu žadatele o azyl lze vyhnout tím, že se žadatel vnějších projevů víry vzdá (viz shora již citovaná judikatura Soudního dvora EU a rozsudek správního soudu v Geissenu ze dne 11. 7. 2013, 5 K 1316/12.GI). Ve vztahu k intenzitě pronásledování pak stěžovatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67, podle kterého za pronásledování byly považovány opakované návštěvy policie v zaměstnání v kombinaci s domovní prohlídkou a špatným zacházením v průběhu svévolného krátkodobého zadržení.

V případě stěžovatelky sice chybí v jednání kazašských úřadů fyzické útoky,

ale byť se prozatím se jednalo o správní či policejní opatření, ta měla zjevně zesilující tendence a byla prováděna diskriminačním způsobem. I bez mučení či nelidského zacházení lze podle stěžovatelky v kombinaci postupů kazašských úřadů, respektive jejího zaměstnavatele (univerzita) shledat rysy pronásledování. Podle stěžovatelky je pouze otázkou času, kdy může být (s ohledem na situaci popsanou ve zprávách o zemi původu) zadržena nebo vystavena svévolnému násilnému jednání ze strany bezpečnostních složek.

Nejvyšší správní soud především ověřil splnění podmínek řízení. Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje v ní přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Kasační stížnost byla podána ve věci mezinárodní ochrany, proto se Nejvyšší správní soud zabýval (ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s.) otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Otázkou vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud důkladně zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud však není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost nesplňuje podmínku přesahu vlastních zájmů stěžovatelky a je proto nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že situací vyznavačů čistého islámu v Kazachstánu se již v minulosti opakovaně zabýval (srovnej kupříkladu rozsudek ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98, či rozsudek ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 – 75). V uvedené judikatuře dospěl k závěru, že vyznavači tzv. čistého islámu zde nejsou pronásledováni, diskriminováni ani nepřiměřeně trestáni. Zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu považoval Nejvyšší správní soud za zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob. Nejedná se tedy o výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), respektive o pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se uvedenému požadavku nepodřídí, je pak vystavena pozornosti státních orgánů právem.

Stěžovatelka spatřuje své pronásledování v zemi původu v kumulaci jednání

pokračování

zaměstnavatele, který jí neprodloužil pracovní smlouvu v důsledku vnějších projevů její víry, a v provedení dvou výslechů a domovní prohlídky policií. Tyto skutečnosti ovšem v uvedeném smyslu spojit nelze.

Nelze totiž přehlédnout, že stěžovatelka byla vysokoškolskou profesorkou, tedy zaměstnankyní veřejné instituce. Přitom právě pro zaměstnance ve veřejné službě akceptoval omezení symbolického nošení šátku i Evropský soud pro lidská práva například ve věci *Dahlab proti Švýcarsku* (rozhodnutí ze dne 15. 2. 2001, č. 42393/98). S ohledem na to lze považovat za argumentačně přiměřenou poznámku žalovaného, že určitá omezení pro oblékání na pracovišti existují i v demokratických zemích, a to právě z hlediska objektivního rovnoprávného přístupu ke všem lidem. Určitý tlak ze strany zaměstnavatele na stěžovatelku ohledně jejího oblékání na pracovišti tedy nelze hodnotit jako jednání vypovídající o jejím pronásledování, neboť z ničeho nevyplývá, že by zaměstnavatel měl v úmyslu pronásledovat stěžovatelku za její víru.

Jednání státních orgánů vůči stěžovateli (domovní prohlídka a dva výslechy) zjevně souvisí se zákonným požadavkem registrace náboženských skupin. Stěžovatelka (zřejmě) nebyla členkou registrované náboženské skupiny, a v kontextu s tím právě její chování pochopitelně vyvolávalo pozornost státních orgánů, dbajících o veřejný zájem na ochraně osob před neregistrovanými náboženskými skupinami (srovnej například argumentaci shora citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 – 98, a ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 – 75). Stěžovatelka neuváděla, že by státní orgány vůči ní použily excesivní postupy. Takové jednání by bylo třeba odlišit od důsledků nerespektovaného požadavku na registraci náboženských skupin (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 – 98). V případě stěžovatelky je třeba vyhodnotit, zda jednání státních orgánů vůči ní lze považovat za pronásledování kumulativní povahy v důsledku opatření působících psychický nátlak. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS, vyplývá, že újma hrozící žadateli o azyl v důsledku opatření působících psychický nátlak jistě nemusí být obdobně závažná jako újma spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná. Nepostačí tedy, půjde-li o pouhou sérii subjektivně nepřijemných úkonů, zdůvodněných akceptovatelným veřejným zájmem, pokud ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematickosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře objektivně snižují kvalitu životního prožívání, berou životní perspektivu a vyvolávají silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti situace. Tak jistě nelze vnímat jednání státních orgánů vůči stěžovateli v nyní posuzované věci.

Odkazuje-li stěžovatelka na jednání, které bylo charakterizováno jako pronásledování v rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67, je třeba připomenout, že v uvedeném případě byla u žadatele o azyl provedena domovní prohlídka, žadatel byl zatčen a na stanici bezdůvodně držen dva dny bez sdělení obvinění. Během této doby byl ponižován, musel uklízet toalety a poté, co odmítl umýt psa velitele policie, byl zbit. Právě v jednání policistů se stěžovatelem v průběhu jeho zadržení Nejvyšší správní soud spatřoval nelidské a ponižující zacházení ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zároveň použití fyzického nebo psychického násilí či policejní opatření ve smyslu kvalifikační směrnice. Je zjevné, že v tomto případě se jednalo o velmi intenzivní a zjevně excesivní jednání policistů vůči žadateli. Jednání policistů vůči stěžovateli v posuzované věci nepřekročilo informativní charakter kauzálně podmíněný absencí registrace určité náboženské skupiny a jistě také popsáním chováním stěžovatelky.

Ve vztahu k doplňkové ochraně stěžovatelka namítá, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil její situaci s ohledem na to, že by při návratu do vlasti mohla být postižena

za to, že nemá registrované trvalé bydliště. Tuto námitku stěžovatelka neuplatnila v žalobě ke krajskému soudu, jedná se tedy o námitku nepřipustnou (srovnej § 104 odst. 4 s. ř. s.). Nad rámec nezbytného odůvodnění však Nejvyšší správní soud uvádí, že podle zjištění žalovaného může stěžovatelce z těchto důvodů při návratu do vlasti hrozit maximálně administrativní postih. Nelze předpokládat, že by případný administrativní postih stěžovatelky mohl dosahovat intenzity vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, kterou se rozumí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V žalobě k městskému soudu stěžovatelka neuplatnila ani námitku, že správní orgán nepřihlédl k žádnému z návrhů na doplnění dokazování. I tato námitka je proto nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

Jak je patrné, ustálená a vnitřně jednotná judikatura tohoto soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny stížnostní námitky, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání; proto kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věta první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovatelce byl ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2015, č. j. 3 Azs 249/2014 – 18, zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M. Podle obsahu spisu učinil ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti tři úkony, a to převzetí a přípravu zastoupení stěžovatelky a doplnění kasační stížnosti ze dne 2. 3. 2015 a repliku k vyjádření žalovaného ze dne 18. 5. 2015. Z repliky k vyjádření žalovaného však nevyplývaly pro věc nové skutkové, či právní okolnosti, proto ji nelze považovat za úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., Advokátní tarif (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010 – 59). Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovenému zástupci stěžovatelky odměnu za dva úkony služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 2. 3. 2015). Podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b), d) citované vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci odměna ve výši 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů 300 Kč (ustanovení § 13 odst. 3 citované vyhlášky) za jeden úkon právní služby. Celková částka odměny za dva úkony při zastupování stěžovatelky tedy činí 6.800 Kč. Pro pořádek je třeba dodat, že ustanovený zástupce stěžovatelky nedoložil soudu osvědčení o registraci k DPH.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 17. června 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu